

2400

ΟΙ ΤΗΣ ΗΡΩΙΚΗΣ
ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΑΛΑΙΟΙ
ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΝΤΕΣ.

POETAE GRAECI VETERES
CARMINIS HEROICI
SCRIPTORES, QUI
EXTANT, OMNES.

Homerus.
Hesiodus.
Orpheus.
Callimachus.
Aratus.
Nicander.
Theocritus.

Moschus.
Bion.
Dionysius.
Coluthus.
Tryphiodorus.
Musaeus.
Theognis.

Phocylides.
Pythagore aurea carmina
cum fragmentis aliorum.
Apollonius Rhodius.
Oppianus.
Cointus Smyrnaeus.
Nonni Dionysiaca.

-APPOSITA EST E REGIONE

Latina interpretatio.

Notae item & variae lectiones margini adscriptae.

Cura & recensione **IAC. LECTII. V. CL.** *Auctoris damnati*

Accessit & Index rerum & verborum locupletissimus

*Dns Franci Peronij Bayenij
in Saln. a Universit. Sacc. Lingon
perpetui Interpretis. 1760.*

*Peruenit olim ad Biblio-
thecam Dns Argent. Cano-
nici quondam Valentini,
quam moriens legavit Fri-
buz Minoribus Conventus
& Benija Val. na Diocesis.*

AVRELIAE ALLOBROGVM

Sumptibus Caldorianae Societatis.

ANNO .CLO LXXVI. = 1606

*D. Hieronymus Augustinus Morla
Canonici ac Fidei propositionum Censor.*

SCIPIONIS CARTEROMACHI PISTORIENSIS ORATIO DE laudibus literarum Græcarum.

OVVM varia multipliciâque sunt, viri studiosissimi, quæ apud diuersos homines bona honestâque existimantur, pro cuiusque commodo aut naturæ conuenientia: illud profectò optimam videri debet quod consensus omnium, aut

certe probatissimorum, vtilissimum humano generi natura edidit. Quodd enim beneficia sunt, ma omnibus contulit, confertque quotidie, id non esse optimum, dici non potest, meritar enim bonitate beneficentia. Discipulis autem à diis immortalibus nihil vtilius datum esse homini, tam nemini dubium esse video quàm nihil animo ipso diuinius: cuius ille sunt possessiones ac facultates. Neque verò obscura sunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie, & videant, atque omnibus penè modis experiantur. Quodd si disciplina vtilissimæ, quantæ id dignitatis esse censendum est cuius hæ potissimam beneficentia manarint in lucem? certe maximæ, & cui nihil anteponi vel possit, vel debeat. Id autem esse Græcam præcipue linguam, quum egregios in quavis disciplina viros, non credidisse modò sed & tradidisse, vel legerim vel audierim, ipse quoque facile me in eandem sententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in presen tia facio, qui quum eius modi ornamentis insigniti omnes atque honestati prodeatis, Græca quoque vel in vobis ipsis admittamini, vel in aliis studio prosequimini. Existimo autem quicquid laudis vniuersis simul conueniat disciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuri adscribi oportere. quod quàm verum sit, mox audietis. Iam enim hæc Græcæ linguæ laudes exploratari accessimus, quantùmque ex ea manarint vtilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præsertim hominibus contulerit semper, confertque possit in dies magis vti volentibus.

Igitur Græca lingua (si Græcorum scriptorem sua prodentiam fidem sequimur) vetustissima nobilissimâque est: Quippe quæ non aliunde traxerit initium, sed apud suos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus assidue incrementis moluerit. Nam quam Athenienses, quorum purior atque elegantior sermo est, *auris, seruis* (hoc est indigenas, ipsosque suæ terræ perpetuos incolas, propriosque cultores) dici conueniat inter scriptores, quis non videt linguam quoque ipsam, nò minus *auris, seruis* dici debere? Sermo enim à natura homini datus, certam hominis ætatem necessariò consequitur: nisi quid impediât, non enim possunt non loqui ho-

mines, expeditis præsertim loquutionis vocalibus instrumentis. at quàm alia quæso lingua vfos credamus eos qui non aliunde migrarint, nisi ea quæ ipsos semper comitata sit? Quapropter hoc plus cæteris nobilitatis Græcæ lingua sortita esse videtur, quodd alia, hominum inuenta proculdubio sunt: hæc, naturalis quodammodo existimari potest: quandoquidem in eam primi illi homines nulla arte nullâque industria, sed naturali quodam instinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mentem venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipsa omnium rerum prouida, ea voluit lingua instituitque illos homines quæ ad sui postea indagacionem atque expressionem plus aliquid cæteris collatura esset humano generi. Quod non fecellit, tanto enim Græca lingua cæteras omnes antecellere videtur in tradenda rerum cognitione, quanto homo aliquis omnium rerum peritissimus, atque ingenio perspicacissimo ac propè diuino, hominem alium mediocris literaturæ, tenuissimæque à natura ingenij antecedit. Non modò enim disciplinas omnes quotquot vniquam fuerunt, & melius & copiosius Græca ipsa & perlustrauit & tradidit, sed & si alio sermone hæc capere aut effere nitare, plurimum necessestis lucis ac propè veritatis ipsius abstuleris. Ideoque veluti mancum merito credi potest quicquid aliis literis scriptum legatur: si eum eo conferatur quod à Græcis proditum sit. Nec id hominum tantùm causa euenire dixeris, qui non eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque verè dicitur: (quid enim intentatum illis? vt Plinius inquit) sed ipse quoque cæterorum sermo non eam patitur expressionem quam Græcus, atque aded vt plus naturam efficere quàm verbis monstrari possit, in aliis quidem loquutionibus non procul absit à vero: in Græca autem tantum absit, vt verè dicatur, vt melius etiam aliquanto atque significantius nonnulla ante oculos ponat, quàm natura ipsa moliat. Id autem Latini interim sermonis argumento intelligere licet: qui quum elegantissimus & sit & habeatur, à Græco tamen longè superatur. Diuus quippe Hieronymus, Proprietatem (inquit) Græcam Latinus sermo non exprimit. Quintilianus, Videtur mihi sermo ipse Romanus non recipere illam solis concessam Atticæ venerem. Gellius. Adieci (inquit) sæpe animum ad vocabula rerum non paucissima, quæ neque singulis verbis vt à Græcis, neque si maxime pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucide tamque aptè demonstrari Latina oratione possunt quàm Græci ea dicunt prius vocabis. Et paulò post, Sed huius, inquam, tui erroris culpam esse